

lig var en Forsudsætning i Lovforslaget for, at Arv og Gjæld kan vedgaaes, at alle Arvingerne skulle være myndige og tilstede, og at altsaa Kreditorerne maatte finde sig i den Ubehagelighed, at en Arving, efter at have været tilstede, reiste sin Vej. Men jeg vil gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at det er Noget, som ikke alene kan ske, men som virkelig meget jævnlig er Tilfældet, at naar en Mand reiser til Amerika, efterlader han en Fuldmagt herhjemme. Om det end ikke sker altid, sker det dog saare hyppigt, fordi det er gaaet op for Befolkningen, at de kunne spare en Del Penge ved at have en saadan Fuldmægtigt her i Landet. Derved gjøres det jo muligt, at alle Arvinger strax kunne komme tilstede, naar et Dødsfald indtræder, og derved er det, at den Fare fremkommer, som jeg har omtalt, at en saadan Arving fra Amerika kan møde ved en Fuldmægtig, som putter Pengene i Lommen, og saa faae Kreditorerne Intet. Det er ganske vist, at man skal veie Sagen fra forskjellige Sider, men det er ogsaa det, som jeg har gjort. Jeg har ingenlunde set Sagen ubelukkende fra det praktiske Standpunkt, men det er navnlig det, jeg har troet at burde beskytte Kreditorerne for, nemlig de Svagheder, som det nye Forslag, dersom det bliver til Lov, vil frembyde for deres Interesser lige over for Arvingerne.

Ordføreren: Jeg skal tillade mig at gjøre en Bemærkning med Hensyn til nogle Punkter, jeg før omtalte, og med Hensyn til dem, som den ærede sidste Taler fremhævede paa en noget anderlig Maade, saa at jeg finder mig foranlediget til at minde ham om, i hvad Sammenhæng jeg brugte de omtalte Arvinger. Jeg skal saaledes minde om, at naar jeg brugte de Udtryk, at det Forslag, som Mindretallet har stillet, gaar ud paa at begunstige Kreditorerne, er det med fuldstændig Frie, at jeg brugte dette Udtryk, idet Forslaget gaar ud paa at give Kreditorerne en Fordel, som de ikke have. Naar det dernæst blev fremhævet, at jeg skulde have sagt, at Befolkningen ikke kjendte Reglen i 5—2—83, — hvorfor der ikke var opstaaet saa store Mytter, som der kunde opstaa, — maa det bemærkes, at jeg ikke har sagt, at Folk ikke kjendte 5—2—83, og dette er heller ikke Motivet, hvorfor vi have foreslaaet at indsaette Bestemmelsen. Det, som jeg sagde, var, at Lægmand ved ikke, at denne Regel staar i 5—2—83, det er noget ganske Andet, jeg har

ikke sagt, at Lægmanden var uvidende om, at han ikke hæftede Solidarisk med sine Medarvinger; det ved jeg ikke. Jeg har tænkt, at man temmelig almindelig vidste det, men vi have søgt at sikkre Lægmand, at han kan vide, hvad det er for en Regel der siges til, og derfor have vi foreslaaet istedetfor en Henviisning til ommeldte Lovsted at indsaette selve Reglen i Paragrafen. Det andet Punkt, som jeg vilde bemærke et Par Ord om, er blot dette, at man altid kan gjøre Folk betænkelige ved at udvikle alle de mangfoldige Muligheder, der er for, at en Kreditor kan blive narret for sine Penge, saa han ikke faar dem. Der er en Gang for alle en Risiko forbundet med at give Folk Kredit uden Pant eller Sikkerhed, saa er man underkastet alle disse mange forskjellige Chancer og ogsaa den Chance, at Debitor forlader Landet; hvad det angaar, som sidst blev anført, at i dette Tilfælde skulde der være noget særligt Stødende tilstede, fordi Vedkommende kunde være borte i Amerika, og dog have en Fuldmægtig her, som kunde have Pengene paa Skiftekontoret, saa vil jeg dertil svare, at det er ikke mere stødende, end hvad der kan hende i ethvert andet Forhold. Det kan jo godt tænkes, at jeg har Penge tilgode hos en Mand, der vender til Amerika, og som har en Fuldmægtig her tillands, som kan have Penge og sende ham dem, saa det Stødende kan ikke undgaaes, hvorledes man vender og dreier sig.

Da ikke Flere begjærede Ordet, gif man til Afstemning.

Forslag af Udvalget til § 8:

Ordet „medmindre“ i 2den Linie forandres til: „forinden“.

ansaaes som vedtaget uden Afstemning.

Lovforslagets § 8, med den vedtagne Endring saalydende:

„Naar Nogen afgaar ved Døden, skal derom uopholdelig gjøres Anmeldelse til Stedets Skifteret. Rigets Begravelse maa ikke finde Sted, forinden Aftest om den stedfundne Anmeldelse først forevises.

Anmeldelsespligten paahviler den Afhødes Ugtefælle, hvor saadan gives og er nærværende; i andet Fald de tilstedeværende myndige Arvinger, og hvor saadanne ikke findes, den, hos hvem den